

[Aksel Larsen.]

denne Officersskole er det forbudt at indbringe eller læse Regeringens politiske Hovedorgan „Social-Demokraten“. Man kan ikke risikere, at de vordende Officerer bliver forgiftet. For ikke saa lang Tid siden diskuterede man paa denne Officersskole, hvorvidt man ikke ogsaa burde forbyde „Politiken“, og det blev — jeg ved ikke, om det var ved en Afstemning, men det blev i temmelig stor Fredelighed og Fordragelighed afgjort mellem Lærere og Elever paa denne Officersskole, at de alle sammen var enige om, at „Politiken“ burde ikke komme der. Man har ganske vist senere opgivet at holde „Politiken“ ude. Man har vel følt, at det var at gaa for vidt, at man kunde risikere, at maaske oven i Købet „Politiken“s Ledelse ikke i den Grad var i Stand til at bide Hovedet af al Skam, saadan som „Social-Demokraten“s Ledelse aabenbart har gjort, for jeg gaar ud fra, at hverken Krigsministeren eller „Social-Demokraten“s Redaktion kan være uvidende om dette Forhold, som sorterer under en socialdemokratisk Minister. Naar Hærens Officerer opdrages i den Aand, saa ved vi, hvorledes deres Indstilling til sociale Spørgsmaal vil være.

Der er talt en Del her i Tinget delvis paa Foranledning af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen om en demokratisk Hær, som vi skulde have indrettet. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at spørge Krigsministeren om, hvordan det gaar med denne Demokratisering af Hæren, hvad man har gjort for at sikre, at Hærens Befalingsmandsstab faar en anden social Sammensætning, saa at det ikke bliver saa godt som udelukkende Overklassens Børn, der bliver Officianter og Officerer, men at ogsaa Arbejderne har Chance for det, og jeg vil gerne spørge, hvorledes det gaar med at fjerne de notorisk fascistisk indstillede Officerer fra Hæren. Hvis Ministeren skulde have glemt det, vil jeg erindre ham om, at paa Aalborg-Kongressen forelaa der et Forslag fra Vælgerforeningen i Laust Rasmussens By Fredericia, hvori man udtrykkeligt forlangte, at Hæren skulde renses for nazistisk og fascistisk indstillede Officerer. Det kunde interessere mig, hvor langt Arbejdet i den Retning er fremskredet. Jeg maa gøre opmærksom paa, at hvis jeg intet Svar faar herpaa, maa jeg gaa ud fra, at der intet er gjort, men naar Officerstaben nu engang er indstillet, som den er, og hvis den socialdemokratiske Regering intet gør for at ændre dette Forhold, erkender man dermed Berettigelsen af vor Indvending

mod denne Hær, dette militære Beredskab og dermed ogsaa Berettigelsen af vore Indvendinger mod det foreliggende Lovforslag.

Det har i øvrigt forbavset mig en Del, at denne Sags Debat i Tinget er blevet forberedt paa en saa mærkelig Maade, som Tilfældet er. Regeringen har nemlig ikke undset sig for at indkalde til en hemmelig Pressekonference, hvor den indstændigt paalagde de fremmødte Repræsentanter for Hovedstadspressen og de væsentligste Dele af Provinspressen om end ikke helt at undlade at referere Debatten saa i hvert Fald at referere den saa stilfærdigt som muligt, lave mindst mulig Larm og Blæst derom. Ifølge et Forlydende i „Vestkysten“ skal man ogsaa have haft en Konference med Formændene for de fire store Partier, hvor man har bedt dem om at sørge for, at Partiernes Ordførere udviste størst mulig Skaansomhed og Stilfærdighed under Debatten, at der ikke blev hvirvlet for meget Støv op.

Jeg finder, at det er lige haarrejsende nok, at en Regering, end sige en socialdemokratisk Regering, kan tillade sig noget saadant. Men for at der ikke skal være nogen Tvivl om, hvorledes den nuværende Regerings Medlemmer tidligere har set paa en saadan Sag, vil jeg igen have Lov til at henvise til den tidligere omtalte Pjece af Krigsministeren, som er skrevet i 1930. I denne Pjece raser han meget stærkt mod den Omstændighed, at de to Militærforligspartier af 1922, Venstre og Konservative, havde en saa sort Samvittighed, at de nægtede at forelægge Sagen for Vælgerne til Afgørelse. Han siger ordret: „Denne Sag, der kan blive Spørgsmaal om Danmarks Eksistens, piskedes gennem Rigsdagen, uden at Vælgerne var spurgt.“ Nu kommer man fra det samme Hold, som tidligere forfægtede Vælgerne Ret til at tale med, og som protesterede mod, at Sagen piskedes gennem Rigsdagen, nu kommer man og anmoder om, at Debatten om denne Sag her bliver saa lidt oprivende og omfattende som muligt, og giver den Del af Pressen, man mener at kunne stole paa, en Mundkurv af samme Art som de mange udenrigspolitiske Mundkurve, man har givet den danske Dagspresse, fordi Regeringen ønsker at takkes Regeringen i Tyskland.

Det lover alt sammen ikke saa godt, og ærlig talt lover Krigsministerens Udtalelser her heller ikke saa godt. Han afviser det foreliggende Lovforslag, det gør vi ogsaa, men han siger: Vi har Undersøgelser i Gang, og det skal nok gaa, vi skal se, hvad der kommer ud af det. Med andre Ord, han giver